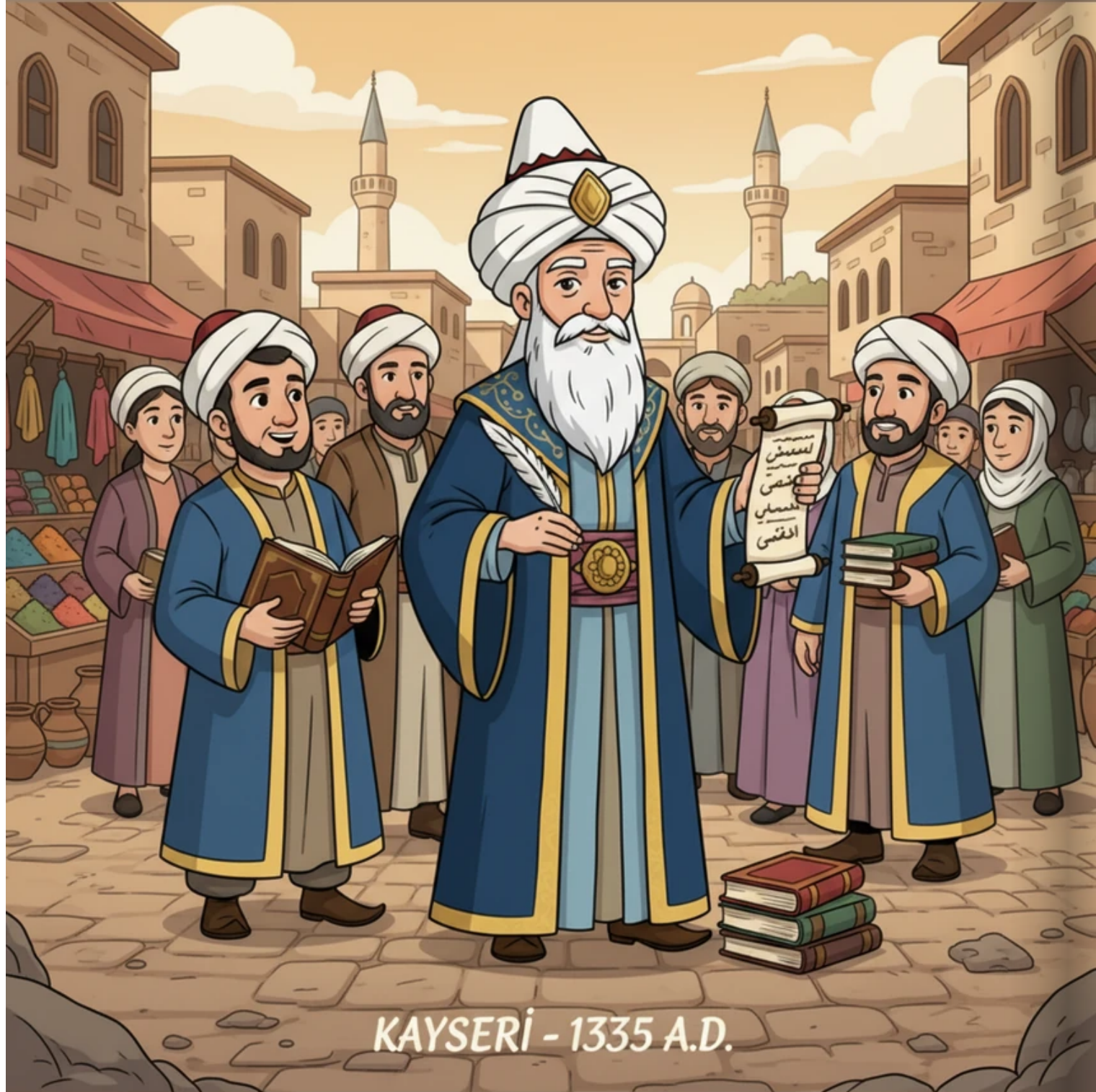

Akıl ve Kalbin Buluşması: Davud-i Kayseri'nin Mirası

Berru TANRIVER

14TH CENTURY ANDALUSIAN SCHOLAR

Genç Yusuf, Kayseri'nin kalabalık çarşılarında ve ilim meclislerinde dolaşırken, hocalarından Davud-i Kayseri'nin adını ilk kez duydu. Bu ismin etrafında dönen hayranlık dolu sözler, Yusuf'un içindeki öğrenme ateşini körükledi ve onu yeni ufuklara doğru heyecanlandırdı.

كسين
Yusuf's Journey

Yusuf, heybesini kıymetli kitaplarla ve yol azığıyla doldurarak Anadolu'nun uçsuz buçaksız ve tozlu yollarına düştü. Gözü ufukta, kalbi ise Kayseri'den İznik'e uzanan bu uzun ve meşakkatli yolculuğun sonundaki ilim ışığına kilitlenmişti.

İznik'in tarihi surlarına vardığında, Yusuf'u yeni kurulmaya başlayan Osmanlı Devleti'nin taze ve umut dolu havası karşıladı. Şehrin merkezinde yükselen ilk Osmanlı medresesi, ilmin ve hikmetin yeni yuvası olarak tüm görkemiyle karşısında duruyordu.

Medresenin huzurlu bahçesinde sade kıyafetler içinde, çevresine derin bir sükunet yayan bir adamla karşılaştı. Bu kişi, Orhan Gazi'nin davetiyle gelen ve talebelerini sadece bilgiyle değil, şefkatle de kucaklayan büyük âlim Davud-i Kayseri'den başkası değildi.

Ders halkasına katılan Yusuf, hocasının ağzından dökülen her bir kelimeyi büyük bir dikkatle dinliyordu. Davud-i Kayseri, sadece kitaplardaki satırları değil, evrenin ve insanın içindeki gizli manaları da bir bir açıklayarak talebelerinin zihnini açıyordu.

Gece yarısı mum ışığında eski el yazmalarını inceleyen Yusuf, hocasının "İrfan, bilginin hikmetle yoğrulmuş halidir" sözünü düşünüyordu. Artık yavaş yavaş anlamıştı ki, gerçek ilim sadece akılla ezberlenen değil, kalp ile hissedilen bir hakikatti.

Bir bahar günü medresenin çiçekli bahçesinde yürürken, Davud-i Kayseri Yusuf'a doğadaki nizamı ve insanın bu nizamdaki yerini anlattı. Yusuf, hocasının bilge rehberliğinde kendi iç dünyasındaki kapıların tek tek açıldığını ve ruhunun olgunlaştığını hissediyordu.

Aradan uzun yıllar geçti ve Yusuf artık saçlarına aklar düşmüş, çevresinde saygı gören olgun bir müderris oldu. Kendi öğrencilerine bakarken, hocası Davud-i Kayseri'nin ona bıraktığı o eşsiz mirası, yani ilim ve irfan meşalesini taşımanın gururunu yaşıyordu.

Yusuf, öğrencilerine sadece fıkıh ya da felsefe anlatmıyor, onlara kalplerini nasıl arındıracaklarını ve dünyayı nasıl anlamlandıracaklarını öğretiyordu. Medresenin taş duvarları, nesilden nesile aktarılan bu kadim bilgeliğin yankılarıyla dolup taşıyordu.

Osmanlı'nın dört bir yanında yeni medreseler yükselirken, Kayseri'den İznik'e uzanan o ilk meşale hiç sönmedi. Davud-i Kayseri'nin başlattığı bu gelenek, hem akı hem de ruhu aydınlatan büyük bir medeniyetin sarsılmaz ve parlak temeli oldu.